

da ikke, fordi han ønsker selv at benytte den til Skovavlæg, kan nøde Bonden til at træde den. — Sjøndt Flertallet, som sagt, deler den Grundanskuelse, hvorpaa Lovforslaget § 4 hviler, og mener, at det kan være rigtigt, at sætte en Begrænsning for den deri omhandlede Ret, saa har det dog derhos troet endnu at kunne gaa et Skridt videre, og at man kan tilstede, at Indenrigsministeriet, under særlige Omstændigheder, kan fravige Begrænsningen og altsaa igjennem Bevilling tilstede Godsejerne at benytte ogsaa anden Fæstejord til Skovavlæg til Skovs Opvæxtning i Almindelighed. Det er dette, som Flertallet har bragt i Forslag ved Ændringsforslaget under Nr. 8, der lyder saaledes: „Under særlige Omstændigheder kan dog Indenrigsministeren tilstede Afvigelse fra ovenstaaende Bestemmelser“. Ændringsforslaget under Nr. 9 har jeg allerede tidligere ved § 3 givet en Begrundelse af, idet jeg har vist, at det staa i en umiddelbar Forbindelse med Forslaget under Nr. 5 til den nævnte Paragraf. Gaar Paragrafen i Overensstemmelse dermed ud, saa vil der jo ikke kunne være Tale om, naar Skovjord igjen udlægges til Agerbrug, at det da skal være en Pligt at bebygge den eller at forene den med anden Bondjord i Overensstemmelse med § 3. Denne Bestemmelse maa falde med § 3.

Ændringsforslaget under Nr. 10 foreslaar at lade § 5 gaae udgaa. Flertallets Grunde dertil ere tilstrækkelig givne i Betænkningen. Det har ment, at, naar Paragrafen tillader Godseieren at stille „Eng, Gjerdselskov eller Tørveffær“ fra Fæstegaarden i det Tilfælde, at han vil afhænde Gaarden — og i saa Henseende have vi alle været enige i, at man burde følge Paragrafens Forskrift —, saa er der ingen Grund til i det sjældnere Tilfælde, at der ikke er Spørgsmaal om en Gaards Afhændelse, at ville indskrænke Godseieren i Dmdelingsretten i denne særlige Retning. Dette er Flertallets Hovedtanke. Men det har derfor heller ikke kunnet undlade at tage noget Hensyn til den Bemærkning, der jo gjentagende har lydt her i Thinget, at det vilde være en vanffelig, ja, næsten mere end vanffelig Opgave, der silledes en Landvæsen-kommission, ved Afendelse at

skulle afgjøre, om det Fornødne af Eng, Gjerdselskov eller Tørveffær vilde blive tilbage ved en Bondegaard efter Dmfordelingen, da Begrebet om en Bondegaard jo ikke absolut forudsætter, at Gaarden overhovedet er i Besiddelse af Eng, Gjerdselskov eller Tørveffær.

Jeg gaar nu over til § 6, som jo er den Paragraf i Lovforslaget, der giver fremtidige Regler for Fæstevangen paa Godserne. Den henviser i sit første Nummer simpelthen til § 1, idet den fastsætter, at de deri omhandlede Eiendomme ere Fæstetvang undergivne. Udvalgets Flertal foreslaar Ordet „Eiendomme“ her ombyttet med „Gaardbrug“, fordi dette er korrektere, og fordi Ordet „Eiendom“, som tidligere omtalt, kunde give Anledning til nogen Misforstaaelse. — Lovforslagets Nr. 2 og 3 omhandle dernæst Fæstepligten for de ved Dmdeling eller Udstykning — thi Reglen kan jo ogsaa komme til at gjælde om udstykkede Gaarde — fremkomme Parceller, og de give da i almindelige Træl den Regel, at, hvad enten en Parcel fra første Dieblil af ved Udstykning eller ved Dmdeling udlægges med et Tillæg af 2 Tønder Hartkorn eller derover, eller den vel strax udlægges med et mindre Kvantum Hartkorn, men senere vorer sammen med andre saaledes, at deraf dannes et Jordbrug paa 2 Tønder Hartkorn eller derover, da hviler Fæstepligten paa den. Det vil af Betænkningen ses, at der i Udvalgets Flertal ikke har været nogen Meningsforffjel om, at denne Regel allerede flyder af vor nuværende Fæstelovgivning, og jeg ser ikke rettere end, at ogsaa Mindretallets Forslag deler denne Anskuelse, ja hviler i den, idet § 4 i Mindretallets Forslag udtrykkelig udtæler, at Parceller, der ere udstilte efter § 1, fremtidig skulle, hvad enten de oprindelig have et Kvantum af 2 Tdr. Hartkorn eller derover eller de vore sammen til et saadant, være Fæstepligten undergivne. — Flertallets Ændringsforslag til denne Del af § 6 gaa nu i den selsamme Retning som dets Ændringsforslag til det 2det Stykke af § 1. Det har søgt ved et omhyggeligt Valg af Udtrykene at faae Bestemmelserne til fuldstændig at falde sammen med, hvad det maa anse for at være vor nuværende Lovgivnings Forskrift o